

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 6 kwietnia 1962 r.

Nr 20

TRESC:
Poz.:

USTAWY:

88 — z dnia 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych	141
89 — z dnia 29 marca 1962 r. o zgromadzeniach	143
90 — z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych	146

88

USTAWA

z dnia 29 marca 1962 r.

o wyższych szkołach artystycznych.

Art. 1. Wyższe szkoły artystyczne są szkołami wyższymi, na które rozciąga się przepisy ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) — ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 2. 1. Uprawnienia zastrzeżone w ustawie o szkołach wyższych dla Ministra Szkolnictwa Wyższego przysługują odpowiednio Ministrowi Kultury i Sztuki, z wyjątkiem uprawnień określonych w art. 4 ust. 3, art. 64, 80 ust. 1, art. 86, 87, 128 ust. 3, art. 129 ust. 3 i w stosunku do nauczycieli wychowania fizycznego w art. 130 ust. 2.

2. Minister Kultury i Sztuki wydaje przepisy wykonawcze przewidziane w art. 54 ust. 3 i art. 76 ustawy o szkołach wyższych wspólnie z Ministrem Szkolnictwa Wyższego, a przewidziane w art. 50 ust. 2 i art. 51 — w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

3. Programy przedmiotów ideologicznych objętych nauczaniem w wyższych szkołach artystycznych Minister Kultury i Sztuki uzgadnia z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

Art. 3. 1. Przez użyte w przepisach ustawy o szkołach wyższych określenia:

- 1) dziedziny wiedzy, gałęzie nauki, dyscypliny naukowe lub kierunki naukowe — należy rozumieć również odpowiednio: dziedziny sztuki, gałęzie sztuki, dyscypliny artystyczne lub kierunki artystyczne;
- 2) badania naukowe, praca badawcza, praca badawczo-naukowa, praca naukowa — należy również rozumieć pracę artystyczną;
- 3) dorobek naukowy, osiągnięcia naukowe, kwalifikacje naukowe — należy rozumieć również odpowiednio: dorobek artystyczny, osiągnięcia artystyczne, kwalifikacje artystyczne.

2. Przepisy ust. 1 odnoszą się do dyscyplin artystycznych z zastrzeżeniem wynikającym z art. 9 ust. 1.

Art. 4. Przy Ministrze Kultury i Sztuki działa Rada Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, zwana w dalszym ciągu „Radą”, do której odnoszą się odpowiednio przepisy ustawy

o szkołach wyższych dotyczące Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Art. 5. W ramach wydziału mogą być tworzone sekcje lub oddziały, nie odpowiadające warunkom określonym w art. 10 ust. 2 lub 3 ustawy o szkołach wyższych.

Art. 6. 1. W wyższych szkołach artystycznych można tworzyć instytuty międzyuczelniane z zakresem działania wykraczającym poza zadania szkoły. W szczególności zakres działania instytutu międzyuczelnianego powinien obejmować koordynację działalności odpowiednich katedr innych wyższych szkół artystycznych oraz badania w zakresie metodologii nauczania przedmiotów artystycznych w szkołach artystycznych I i II stopnia.

2. Przepisy art. 13 i 15 ustawy o szkołach wyższych odnoszą się odpowiednio do instytutów, o których mowa w ust. 1.

Art. 7. 1. Statut wyższej szkoły artystycznej może postanowić, że rektora i prorektora szkoły wybiera zebranie wyborcze wszystkich samodzielnych pracowników nauki.

2. Wyborów rektora i prorektora dokonuje się spośród samodzielnych pracowników nauki.

Art. 8. 1. W wyjątkowych przypadkach Minister Kultury i Sztuki może zezwolić na dopuszczenie do studiów zawodowych, o których mowa w art. 11 ustawy o szkołach wyższych, osoby nie posiadające świadectwa dojrzałości lub równorzędnego świadectwa ukończenia szkoły średniej stopnia licealnego, jednak pod warunkiem posiadania przez te osoby wybitnych uzdolnień artystycznych lub wieloletniego stażu pracy w zawodzie odpowiadającym obranemu kierunkowi studiów oraz złożenia egzaminu wstępnego.

2. Osoba, która ukończyła studia zawodowe w trybie określonym w ust. 1, może ubiegać się zgodnie z obowiązującymi przepisami o dyplom magistra w wyższej szkole artystycznej tylko w przypadku uzyskania świadectwa dojrzałości.

Art. 9. 1. Stopni naukowych nie nadaje się z dyscyplin artystycznych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do szkół wyższych podległych innym ministrom.

Art. 10. Posiadanie stopnia naukowego nie stanowi warunku powołania na stanowisko pracownika nauki w zakresie dyscyplin artystycznych.

Art. 11. 1. Warunkiem powołania na stanowisko docenta etatowego w zakresie dyscyplin artystycznych jest posiadanie kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych, stwierdzonych w drodze przewodu kwalifikacyjnego. Przewód kwalifikacyjny przeprowadza rada wydziału jedynie na wakuujące stanowisko docenta etatowego.

2. Do przewodu kwalifikacyjnego może być dopuszczona osoba, której osiągnięcia artystyczne stanowią twórczy wkład do rozwoju danej gałęzi sztuki.

3. Przewód kwalifikacyjny obejmuje:

- 1) ocenę kwalifikacji artystycznych kandydata na podstawie całego jego dorobku artystycznego ze szczególnym uwzględnieniem pracy kwalifikacyjnej,
- 2) kolokwium kwalifikacyjne,
- 3) wykład kwalifikacyjny,
- 4) powzięcie przez radę wydziału uchwały o posiadaniu przez kandydata kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych do objęcia stanowiska docenta etatowego.

4. Praca kwalifikacyjna powinna stanowić twórczy wkład do rozwoju danej gałęzi sztuki.

5. Rada wydziału może zwolnić kandydata od wykładu kwalifikacyjnego.

6. Prawo do przeprowadzenia przewodu kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, mają wyższe szkoły artystyczne, które w zakresie obsady katedr na poszczególnych wydziałach przez samodzielnych pracowników nauki odpowiadają wymaganiom określonym przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

7. Minister Kultury i Sztuki ustala wykaz wydziałów wyższych szkół artystycznych, uprawnionych do przeprowadzania przewodu kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1.

8. Minister Kultury i Sztuki po zasięgnięciu opinii Rady określi w drodze rozporządzenia warunki i tryb przewodu kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1.

Art. 12. W wyjątkowych przypadkach można na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w zakresie dyscyplin artystycznych powołać osobę, która, posiadając wysokie kwalifikacje artystyczne i poważne osiągnięcia w pracy artystycznej, nie odbyła stażu na stanowisku pracownika nauki ani przewodu kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

Art. 13. 1. Pomocniczemu pracownikowi nauki w zakresie dyscyplin artystycznych może być przyznane stypendium naukowe lub udzielony płatny urlop dla twórczej działalności, mającej na celu podniesienie kwalifikacji artystycznych.

2. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach pomocniczym pracownikom nauki w zakresie dyscyplin artystycznych może być przyznane stypendium i udzielony równocześnie płatny urlop.

3. Wysokość, warunki i tryb przyznawania stypendiów oraz udzielania urlopów, o których mowa w ust. 1 i 2, określi w drodze rozporządzenia Minister Kultury i Sztuki w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

Art. 14. Minister Kultury i Sztuki, w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego, może określić przypadki, w których stanowisko wykładowcy może być powierzone osobie posiadającej ukończone wyższe studia zawodowe.

Art. 15. Do wyższych szkół artystycznych nie odnoszą się zawarte w ustawie o szkołach wyższych przepisy o szkołach wyższych niepaństwowych.

Art. 16. 1. Wyższe szkoły artystyczne, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegały dekretovi z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. z 1953 r. Nr 43, poz. 212 i z 1958 r. Nr 68, poz. 336), stają się wyższymi szkołami artystycznymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Osoby będące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy studentami wyższych szkół artystycznych określonych w ust. 1 są uprawnione do otrzymania dyplomu z tytułem magistra na warunkach przewidzianych w planach i regulaminach studiów, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 3.

3. Minister Kultury i Sztuki może uznać niektóre wydziały (oddziały, sekcje) lub studia specjalistyczne, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w wyższych szkołach artystycznych, za studia zawodowe, przewidziane w art. 11 ustawy o szkołach wyższych.

4. W okresie do dnia 30 września 1963 r. łączenie, przekształcenie lub zniesienie wyższej szkoły artystycznej albo określenie jej nazwy może być dokonane przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 17. 1. Równorzędne z dyplomem nadającym tytuł magistra są następujące dyplomy i świadectwa:

- 1) dyplom lub świadectwo równorzędne stwierdzające ukończenie przed dniem 1 września 1939 r. jednej z następujących wyższych szkół plastycznych:
 - a) Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie,
 - b) Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie,
 - c) Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. Stefana Białego w Wilnie,
 - d) Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie— pod warunkiem, że posiadacz dyplomu (równorzędnego świadectwa) ma świadectwo dojrzałości oraz ukończył studia o czteroletnim co najmniej okresie nauczania;
- 2) dyplom stwierdzający ukończenie przed dniem 1 września 1939 r. jednej z następujących wyższych szkół muzycznych:
 - a) Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie, dawniej Warszawskiego Instytutu Muzycznego,
 - b) Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Poznaniu,
 - c) Śląskiego Konserwatorium Muzycznego w Katowicach, dawniej Państwowego Konserwatorium Muzycznego— pod warunkiem, że posiadacz dyplomu ma świadectwo dojrzałości oraz ukończył studia o czteroletnim co najmniej okresie nauczania;
- 3) dyplom stwierdzający ukończenie studiów na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. M. Kopernika w Toruniu;
- 4) dyplom stwierdzający ukończenie w okresie od 1945 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jednej z państwowych wyższych szkół artystycznych w kraju: muzycznej, plastycznej, teatralnej oraz filmowej lub świadectwo równorzędne dyplomowi albo tymczasowe świadectwo, stwierdzające ukończenie studiów w okresie od 1945 r. do dnia 14 marca 1951 r. w Akademii Sztuk Pięknych (Akademii Sztuk Plastycznych) w Warszawie lub w Akademii Sztuk Pięknych (Akademii Sztuk Plastycznych) w Krakowie — z wyjątkiem dyplomu stopnia pierwszego, pod warunkiem że posiadacz dyplomu lub świadectwa ma świadectwo dojrzałości oraz ukończył studia o co najmniej czteroletnim programie nauczania.

2. Ilekroć ustawa o szkołach wyższych lub inna ustawa wymaga wykształcenia z tytułem magistra, warunek ten uważa się za spełniony przez posiadanie wykształcenia równorzędnego, o którym mowa w ust. 1.

Art. 18. Osoby posiadające dyplomy (równorzędne świadectwa) wymienione w przepisach art. 17 ust. 1 pkt 1 lit. d) oraz pkt 2, a nie spełniające warunków określonych w tych przepisach, traktuje się na równi w zakresie wynagrodzenia z tytułu wykonywanej pracy z osobami posiadającymi wykształcenie wyższe z tytułem magistra.

Art. 19. Na stanowiska wykładowców bądź starszych wykładowców mogą być powoływane również osoby:

- 1) wymienione w art. 18,
- 2) posiadające dyplom lub świadectwo równorzędne stwierdzające ukończenie przed dniem 1 września 1939 r. następujących studiów teatralnych:
 - a) Oddziału Dramatycznego przy Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie,
 - b) Państwowego Instytutu Sztuki Teatralnej w Warszawie.

Art. 20. Osoba będąca w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy samodzielnym pracownikiem nauki w wyższej szkole artystycznej zachowuje zajmowane stanowisko samodzielnego pracownika nauki i może być powołana na stanowisko profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego, chociażby nie posiadała stopnia naukowego docenta lub nie odbyła przewodu kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

Art. 21. Do osób zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na stanowiskach zastępców profesorów w

wyższych szkołach artystycznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 147 ustawy o szkołach wyższych, z tym że:

- 1) termin do zachowania stanowisk przez te osoby ustala się na dzień 30 września 1963 r.,
- 2) w zakresie dyscyplin artystycznych warunek uzyskania stopnia naukowego docenta zmienia się na warunek uzyskania kwalifikacji artystycznych i pedagogicznych, o których mowa w art. 11 ust. 1.

Art. 22. Osoby będące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pomocniczymi pracownikami nauki mogą zachować zajmowane stanowiska do dnia 30 września 1963 r.

Art. 23. Przepis art. 149 ustawy o szkołach wyższych stosuje się odpowiednio do stanowiska dyrektora biblioteki głównej w wyższej szkole artystycznej, z tym że okres pięcioletni liczy się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 24. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 25. Tracą moc:

- 1) art. 2 ust. 2 i 3, art. 4 pkt 2 i art. 10—15 dekretu z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. z 1953 r. Nr 43, poz. 212 i z 1958 r. Nr 68, poz. 336),
- 2) art. 151 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336).

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

89

USTAWA

z dnia 29 marca 1962 r.

o zgromadzeniach.

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Ustawa normuje zwoływanie i odbywanie zgromadzeń.

2. Zgromadzeniem jest wszelkie zgrupowanie osób zwołane w celu wspólnych obrad lub w celu wspólnego manifestowania swego stanowiska w związku z pewnym zagadnieniem lub zjawiskiem. Zjazdy, wiece, manifestacje, pochody, prelekcje, odczyty, procesje i pielgrzymki są zgromadzeniami.

Art. 2. Prawo zwoływania zgromadzeń przysługuje organizacjom zawodowym, samorządowym, spółdzielczym i innym organizacjom społecznym oraz pełnoletnim obywatelom polskim posiadającym zdolność do czynności prawnych i nie pozbawionym praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

Art. 3. Zgromadzenia organizowane przez organy władzy i administracji państwowej (instytucje państwowe) oraz organizacje polityczne i związki zawodowe nie podlegają przepisom ustawy.

Art. 4. 1. Spod przepisów ustawy, z wyjątkiem postanowień art. 17 ust. 2, wyłączone są również:

- 1) zgromadzenia organizowane przez jednostki gospodarki społecznej w wykonaniu ich działalności statutowej,

- 2) zgromadzenia mieszkańców domu, ulicy, bloku, osiedla lub wsi zwoływane przez komitet domowy, uliczny, blokowy, osiedlowy lub sołtysa, jeżeli przedmiotem tych zgromadzeń są sprawy współżycia mieszkańców, porządku, czynów społecznych lub inne sprawy wynikające z przepisów, instrukcji bądź wytycznych właściwych rad narodowych,
- 3) zebrania władz organizacji społecznych,
- 4) zebrania członków organizacji społecznych, które dopełniły obowiązków wynikających z prawa o stowarzyszeniach, i organizacji samorządowych działających na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli w zebraniach tych nie uczestniczą osoby postronne,
- 5) odbywające się na terenie szkoły zgromadzenia uczniów i słuchaczy szkół oraz zgromadzenia rodziców młodzieży szkolnej zwoływane przez komitety rodzicielskie po uprzednim uzyskaniu zgody kierownika szkoły lub z jego inicjatywą,
- 6) zgromadzenia studenckie i zgromadzenia członków organizacji studenckich odbywające się na terenie szkół wyższych za zgodą rektora i z zachowaniem przepisów ustawy o szkołach wyższych,
- 7) spotkania organizowane z okazji uroczystości weselnych, rodzinnych i przyjęcia towarzyskie,
- 8) zgromadzenia związane bezpośrednio z uroczystościami pogrzebowymi,